

ilusaid, kallid toolisi ja kessek üks üsna selgest kullast iste, mis hiilgawa kalli kiwidega ilustatud oli ning palju kõrgem, kui teised istmed, kellel weel üks nendasamuti selgest kullast, madal jalgealune järg ees seisis. See oli aga see iste, kus püäl Wanataat isi istus, kui ta kodus oli, ja kust kõik arandaha wõis, mis maa püäl sündis.

Rätsep waatas seda uhket auujärge tüki aega wagusi, sest see näitas temale enam meelejärele olemat, kui need teised sääl ümber. Tal tuli himu ka sinna püäle istuda; ta astus üles ja istus püäle. Sääl nägi ta nüüd kõik maapüälised asjad, ja pani ka warsti tähele, kui üks wana naesekonks jõe ääres pesu pesis ja paar nāukatet kõrwale pistis, et neid arawarastada.

Rätsep wihaastas selle pahateu üle niiwāga, et ta selle kuld jalgistme wõttis ja naesele selga saatis, mispüäle see sedamaid oma wargust tagasi pani. — Aga et ta istet enam tagasi tuua ei saanud, pühkis mees auujärje pealt maha ja puges oma endise nurka tagasi ning

seisis sääl wagusi n'agu hiir pesas, kui poleks ta kufagil käinud ega kedagist teinud.

Kui Wanataat jalutamast tagasi tuli, ei pannud Tema rätsepat ukse taha tähele. Aga kui Ta oma auujärje püäle istus, puudus Temale jalgist. Ta küsis Peetruse käest, aga see ei täädnud sest midagi. Siis küsis Wanataat, kas ta mitte kedagit ehk siise pole lastnud? — „Muud ma ei tea,“ wastas Peetrus, „kui ühe lompaga rätsepa, kes sääl ukse taga istub.“

Nüüd kutsuti rätsep wälja ja küsiti tema käest, kas ta mitte istet pole arawõtnud ja kohegile pannud?

„Kuulik Suur Taewataat,“ ütles rätsep rõõmuga, „ma wiiskasin seda oma tulise wiha sees alla maa püäle ühe naesele selga, kes pesu juures kaks nāukatet arawarastada tahtis.“

„Oh sa häbemata ja tige inimene,“ taples Wanataat ja löi wälku; „kui mina ka nenda kohut mõistaksin, kui sina, siis oleksid sa diguse poolest juba ammugi oma nuhtlust pidanud kättesaama; kui mitukorda oleks ma pi-